

RESSÒ DE LA PARAULA

L'Eucaristia o l'amor tangible (II)

Sempre ens ha sorprès un fet admirable: els sants més propers a l'Eucaristia han estat els que han anunciat, viscut i impulsat l'amor més perfecte, és a dir, més universal i gratuït; en conseqüència de l'amor als més pobres i necessitats. Com diem, el germà sant Carles de Foucauld és un paradigma d'aquest fet: se'l coneix com el «germà universal»; una expressió que pot sonar a fraternitat abstracta i indiferenciada, però que seria totalment aliena a la fraternitat que ell va generar amb la seva paraula i la seva vida. L'amor eucarístic és absolutament concret:

«L'Eucaristia no sols és un culte, esdevé un estil de vida assimilat i viscut al costat de Jesús que es va fer Eucaristia. Carles es converteix en una vida lliurada a Déu i als homes, a semblança de Jesús.»

«...aquest banquet diví del qual em vaig convertir en ministre, calia presentar-lo no als germans, als parents, als veïns rics, sinó als coixos, als cecs, als pobres. A les ànimes més abandonades els calen més sacerdots.» (*Carta al P. Caron, Beni-Abbés, 8 d'abril de 1905*)

«Crec que no hi ha cap paraula de l'Evangeli que m'hagi impressionat tant i que hagi transformat tant la meua vida com aquesta: "Tot el que feu a un d'aquests petits, a mi m'ho feu". Si pensem que aquestes paraules són de la Veritat increada, de la boca que va dir "Aquest és el meu cos... aquesta és la meua sang..."», amb quina força serem portats a estimar Jesús en aquests "petits", aquests pecadors, aquests pobres, aportant tots els mit-

jans materials per a alleujar les seves misèries temporals.» (*Carta a Louis Massignon, 1 d'agost de 1916*)

La seva recerca prioritària és de Crist viu. Una vegada trobat en l'Eucaristia, veu obert l'horitzó dels pobres, de tota mena de pobresa en qualsevol lloc

del món. En aquest sentit, Carles de Foucauld s'endinsa en tota una tradició secular d'amor concret eucarístic i la seva petjada va desencadenar un llarg i variat carisma en els seus seguidors.

Un exemple de la fecunditat d'aquest carisma va ser la germana Magdeleine de Jesús (Magdeleine Hutin, 1898-1989), fundadora de la Fraternitat de les Germanetes. Els inicis de la història espiritual d'aquesta germana són una mica diferents als de Carles de Foucauld. La seva recerca de la pau enmig de sofriments (orfandat, guerra, malaltia), la seva fe, la seva sensibilitat vers el món del Sàhara i la seva capacitat de lliurament en el servei als necessitats, la porten a descobrir l'espiritualitat del germà universal, i a compartir el seu carisma. Una mateixa lògica la porta a establir en cada comunitat la capella amb el sagrari. Ens impressiona que aquesta manera de viure la fe permeti conjuminar factors que normalment vivim per separat: contemplació i acció, unitat i obertura universal.

La seva oració, que considera fonamental, és qualificada per ella mateixa com a «contemplativa», sense deixar l'acció. També l'acció a favor dels més necessitats és «lloc místic», quan els moments orants també són plens de la realitat dels pobres. I des d'aquí la projecció d'un objectiu agosarat: la unitat sense perdre la universalitat, la comunió de tots, sense exclusió per raó de llengua, nació, cultura, raça...

Desert, oració, pobresa, Eucaristia, servei als més necessitats, obertura a l'universal. Tot entra en un mateix camí i una mateixa lògica. Un secret que es revela als qui s'endinsen en el misteri.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Déu no pot ser un «pare solter»

Vaig conèixer, a fons, una mare soltera. La seva vida era dedicació completa al fill i li faltaven hores. I això que només en tenia un. Això em va completar l'experiència de la paternitat.

Quan Jesús, el Fill, ens ha fet conèixer la gran bona notícia que Déu és un Pare, tot seguit he entès que no pot ser un «pare solter» i si fos Ma-

re no podria ser una «mare soltera». Adverteixo que no tinc res en contra de les persones que ho són, tot al contrari, les tinc en molta consideració.

Però en imaginar-nos la paternitat de Déu descobrim una Comunitat d'Amor que vetlla pels fills i filles. Vivim embolcallats en amor. Som cuidats, per igual, per aquesta maternitat tan

especial que és l'Amor diví. No és un pare solter desbordat de feina, és un treball en equip on l'amor es vessa i ens arriba distribuït equitativament: Pare, Fill i Esperit Sant.

No deixem que la feina recaigui tota sobre el Pare, deixem intervenir els altres i, molt especialment, deixem a l'Esperit diví que sigui l'autèntica Mare de la nostra ànima. Som fills

estimats d'una veritable família divina.

Jo no sé ben bé com deu ser la Santíssima Trinitat però de ben segur que Déu no pot ser un «pare solter», Déu és una Família.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

ECO DE LA PALABRA

La Eucaristia o el amor tangible (II)

Siempre nos ha sorprendido un hecho admirable: los santos más cercanos a la Eucaristía han sido los que han anunciado, vivido e impulsado el amor más perfecto, es decir, más universal y gratuito; en consecuencia del amor a los más pobres y necesitados. Como decimos, el hermano san Carlos de Foucauld es un paradigma de este hecho: se le conoce como el «hermano universal»; una expresión que puede sonar a fraternidad abstracta e indiferenciada, pero que sería totalmente ajena a la fraternidad que él generó con su palabra y su vida. El amor eucarístico es absolutamente concreto:

«La Eucaristía no sólo es un culto, se vuelve un estilo de vida asimilado y vivido junto a Jesús que se hizo Eucaristía. Carlos se convierte en una vida entregada a Dios y a los hombres, a semejanza de Jesús.»

«...este banquete divino del que me convertí en ministro, era necesario presentarlo no a los hermanos, a los parientes, a los vecinos ricos, sino a los cojos, a los ciegos, a los pobres. A las almas más abandonadas les hacen falta más sacerdotes.» (*Carta al P. Caron, Beni-Abbés*, 8 de abril de 1905)

«Creo que no hay ninguna palabra del Evangelio que me haya impresionado tanto y que haya transformado tanto mi vida como ésta: "Todo lo que hacéis a uno de estos pequeños, a mí me lo hacéis". Si pensamos que estas palabras son de la Verdad increada, de la boca que dijo "Este es mi cuerpo... ésta es mi sangre..." con qué fuerza seremos llevados a amar a Jesús en estos "pequeños", estos pecadores, estos pobres, aportando todos los medios materiales para aliviar sus miserias temporales.» (*Carta a Louis Massignon*, 1 de agosto de 1916)

Su búsqueda prioritaria es de Cristo vivo. Una vez hallado en la Eucaristía, ve abierto el horizonte de los pobres, de todo tipo de pobreza en cualquier lugar del mundo. En este sentido, Carlos de Foucauld se inserta en toda una tradición secular de amor concreto eucarístico y su huella desencadenó un largo y variado carisma en sus seguidores.

Un ejemplo de la fecundidad de este carisma fue la hermana Magdeleine de Jesús (Magdeleine Hutin, 1898-1989), fundadora de la Fraternidad de las Hermanitas. Los inicios de la historia espiritual de esta hermana son algo distintos a los de Carlos de Foucauld. Su búsqueda de la paz en medio de sufrimientos (orfandad, guerra, enfermedad), su fe, su sensibilidad hacia el mundo del Sahara y su capacidad de entrega en el servicio a los necesitados, le llevan a descubrir la espiritualidad del hermano universal, y compartir su carisma. Una misma lógica le lleva a establecer en cada comunidad la capilla con el sagrario. Nos impresiona que esta forma de vivir la fe permita aunar factores que normalmente vivimos por separado: contemplación y acción, unidad y apertura universal.

Su oración, que considera fundamental, es calificada por ella misma como «contemplativa», sin dejar la acción. También la acción en favor de los más necesitados es «lugar místico», cuando los momentos orantes también están llenos de la realidad de los pobres. Y desde aquí la proyección de un objetivo osado: la unidad sin perder la universalidad, la comunión de todos, sin exclusión por razón de lengua, nación, cultura, raza...

Desierto, oración, pobreza, Eucaristía, servicio a los más necesitados, apertura a lo universal. Todo entra en un mismo camino y una misma lógica. Un secreto que se revela a quienes se adentran en el misterio.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

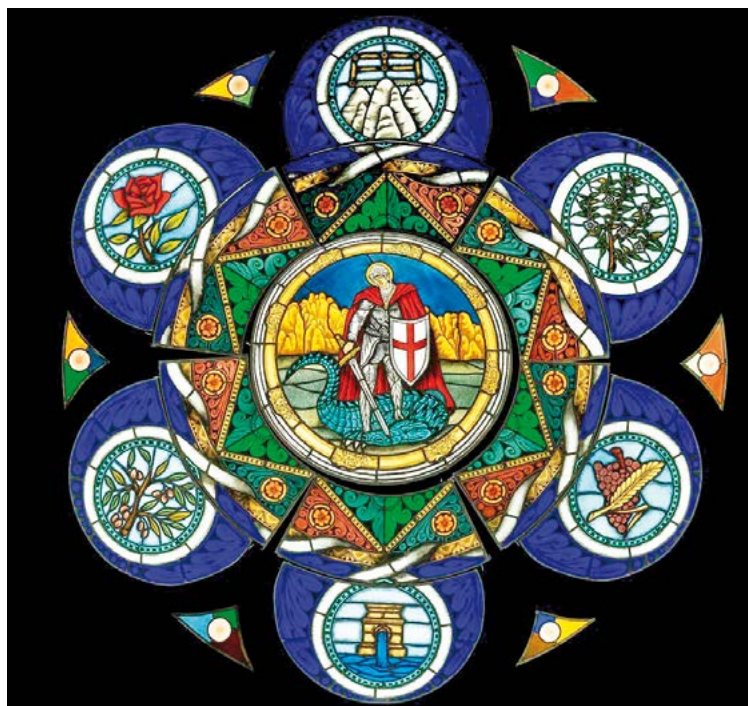
L'últim nou vitrall de la Basílica de Santa Maria

Durant aquest mes de juny de 2022 s'ha col·locat el nou vitrall, l'últim que quedava pendent i que completa el conjunt de 28 vitralls de la basílica de Santa Maria de Vilafranca. Aquest vitrall, que està situat al damunt de la capella del Sagrat Cor de Jesús, ha estat creat pel taller Can Pinyonaire de Girona, dirigit per la vitrallera Anna Santolaria, a partir del disseny de la vitrallera vilafranquina i també membre de l'equip d'aquest taller Txell Colomer.

El vitrall va ser beneït divendres passat, festivitat de sant Joan, al final de la missa d'acció de gràcies pels 25 anys d'ordenació presbiteral de Mn. Xavier Aymerich, rector de la basílica de Santa Maria.

El tema del nou vitrall és «Sant Jordi i Montserrat». En el plafó central hi ha una imatge de «Sant Jordi matant el drac» amb la muntanya de Montserrat al fons.

Els plafons del voltant representen diverses referències montseratines: la «muntanya serrada», la

«rosa d'abril», els «penyals coberts de romaní», la «mística font de l'aigua de la vida», la «santa muntanya voltada d'oliveres, signe de pau», idea presa de la Visita Espiritual a la Mare de Déu de Montser-

rat, del bisbe Josep Torras i Bages. També són presents els motius del blat i raïm i els simbolismes litúrgics dels sagraments: oli de la Unió, pa i vi de l'Eucaristia, aigua del Baptisme.

Formació per als catequistes

El Secretariat Interdiocesà de Catequesi organitza les XXI Jornades Interdiocesanes de Responsables de Catequesi per als propers 1 i 2 de juliol, divendres i dissabte. Les Jornades es faran presencialment al Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació 231, 08007 Barcelona) tot i que hi haurà l'opció de poder-ho seguir telemàticament.

La temàtica escollida per a aquesta edició serà: «Acompanyar als qui acompanyen» i les ponències tractaran diversos aspectes de l'acompanyament: als pares i a les mares, als grups de catequistes i l'acompanyament espiritual dels acompanyants.

Per a més informació detallada del programa i per a formalitzar les inscripcions, podeu visitar: www.sic-catequesi.cat

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

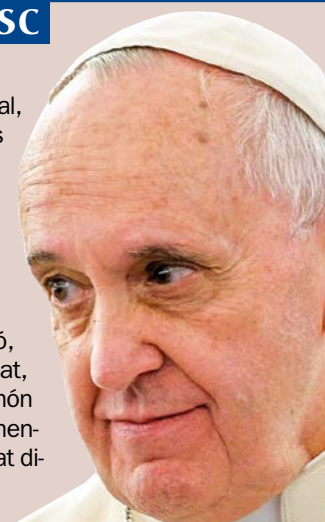

@Pontifex_es: «La queixa i el pessimisme no són cristians. No estem fets per a anar mirant a terra, sinó per a elevar els ulls al Cel» (21 de febrer).

@Pontifex_es: «Voldria fer una crida als qui tenen responsabilitats polítiques perquè facin un seriós examen de consciència davant Déu, que és Déu de pau i no de guerra; que és Pare de tots, no sols d'alguns; que ens vol germans i no enemics» (23 de febrer).

@Pontifex_es: «En el camí sinodal, només la humilitat pot posar-nos en condicions de trobar-nos i escoltar, per a dialogar i discernir» (25 de febrer).

@Pontifex_es: «Preguntem-nos quin tipus de paraules utilitzem. Paraules que expressen atenció, respecte, comprensió, proximitat, compassió? O contaminem el món escampant verins: criticant, lamentant-nos, alimentant l'agressivitat difusa?» (27 de febrer).

Celebració diocesana del camí sinodal a la Sagrada Família

Com a Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat no es realitza en aquests moments de final del curs un acte de cloenda de l'etapa diocesana del Sínode, sinó que s'ha apostat per un moment de celebració que marqui un punt i seguit en el camí de sinodalitat que estem cridats a continuar vivint i encarnant a la nostra Església.

Aquesta celebració, amb accent de peregrinació diocesana, tindrà lloc el **diumenge 18 de setembre, a les 18 h, a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona**, lloc emblemàtic i de referència per a tot el poble de Déu que camina a la Província Eclesiàstica de Barcelona, és a dir, les diòcesis de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat.

Al voltant d'una celebració eucarística, el Poble de Déu que camina al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, s'aplegarà per acollir el **treball diocesà del Sínode que s'ha realitzat des d'octubre de 2021**, identificar les línies d'actuació que poden guiar en continuïtat durant el proper curs la vida de l'Església a la nostra diòcesi.

L'accés a la celebració a la Sagrada Família es realitzarà amb entrades. Si esteu interessats a participar-hi, demaneu informació a la parròquia; la distribució de les entrades es coordinarà per arxipresbiterats.

També es podrà seguir l'acte en directe a través de sagradafamilia.cat i bisbatsantfeliu.cat

© Fundació Junta Constructora del Temple Expiatori de la Sagrada Família / Pep Daudé

Assemblea final del Sínode de la Conferència Episcopal Espanyola

Va tenir lloc dissabte 11 de juny, a la Fundació Pablo VI de Madrid. Una diada en què, sobretot, es va fer experiència sinodal. Es va exposar la **síntesi de totes les aportacions rebudes a l'equip sinodal de la CEE**, procedents de les diòcesis, ordes religioses, moviments i altres entitats d'Església. En un temps de reflexió personal i en grups, es van identificar els punts que «mancaven» i els punts a «remarcar» en la síntesi presentada.

Les remarques:

- Conversió personal
- Formació
- Litúrgia
- Sinodalitat
- Dona a l'Església
- Clericalisme bilateral
- Acollida
- Discerniment
- Pastoral familiar i joves
- Continuïtat del procés

Les mancances o llacunes:

- L'absència d'infants, gent gran i discapacitats
- Pastoral vocacional i la referència al diaconat permanent
- Paraula, primer anunci, missió, comunicació

Trobada final de curs de Vida Creixent

Després de dos anys ajornant aquesta trobada a causa de la pandèmia, per fi va tenir lloc dimecres 15 de juny, a la Casa de l'Església, aquesta reunió, amb l'objectiu de celebrar el final de curs, i aprofitar per a parlar i compartir algunes de les pautes que se seguiran de cara l'any vinent.

Tot i que no hi van assistir tots els que formen part de l'organització, per l'avançada edat d'alguns dels col·laboradors, la reunió va començar amb una intervenció del coordinador de Vida Creixent, Cristóbal Macías, dirigint unes paraules d'agraïment,

ànim i confiança al bisbe Agustí, també present a la reunió, per remarcar la seva presència en les circumstàncies més difícils.

També va agrair el treball tan necessari que realitzen cada dia els membres de cada grup de Vida Creixent en les diferents parròquies.

Més tard, el bisbe Agustí va dirigir algunes paraules destacant la importància que té la figura de la gent gran a l'Església, com a base de sostenibilitat i continuïtat de les nostres creences i fe. És per aquest motiu que els va esperar a continuar amb la labor que duen a terme, i propagar el missatge de

constància i esforç, comproment-se com a Pastor de l'Església a prestar la seva ajuda i consell en tot el que necessitessin de cara al curs vinent.

AGENDA

Escoltem-nos. + 16. La Trobada de joves [+16] tindrà lloc a la Rectoria de Piera (c/ Sant Cristòfol, 30) a partir de les 19 h. Si tu no hi ets, no hi som tots! Més informació a santfeliujove.cat

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Am 2,6-10.13-16 / Sl 49 / Mt 8,18-22]. Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i dr. de l'Església; Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; Tomàs d'Orvieto, religiós servita.

28. ■ Dimarts [Am 3,1-8;4,11-12 / Sl 5 / Mt 8,23-27]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. ■ Dimecres [Fets 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19].

Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I); santa Maria, mare de Joan-Marc.

30. ■ Dijous [Am 7,10-17 / Sl 18 / Mt 9,1-8]. Sants protomàrtirs de l'Església de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emiliania, vg.

1. ■ Divendres [Am 8,4-6.9-12 / Sl 118 / Mt 9,9-13]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Dissabte [Am 9,11-15 / Sl 84 / Mt 9,14-17]. Sants Procés i Martinià,

mrs.; sants Bernadí Realino, Joan Francesc Regis i Francesc de Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Baldinucci, preveres jesuïtes i mrs.

3. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 66, 10-14c / Sl 65 / Ga 6,14-18 / Lc 10, 1-12.17-20]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683); beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

Diumenge XIII de durant l'any (C)

COMENTARI

«Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures»

Jesús pot semblar molt exigent i ho és. Ho veiem en les tres escenes de vocació de l'evangeli d'avui. Al primer que vol seguir-lo li recorda: *Les guineus tenen caus i els ocells nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.* Li recorda, per tant, la pobresa total que haurà de viure com a deixeble, si vol seguir Jesús. Al segon que li demana: *Permeteu-me primer anar-me'n a casa fins que hauré enterrat el meu pare,* Jesús l'apressa a seguir-lo: *Deixa que el morts enterrin els morts i tu ves a anunciar el Regne de Déu:* és tan urgent aquest anunci que no hi ha temps per a altres obligacions: seguir Jesús és primer que tot (de fet el text parla d'anar a enterrar el pare, no d'esperar a que mori). El tercer vol també seguir Jesús però li posa una condició: *Vinc, amb vos Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meva.* La resposta de Jesús és igualment radical: *Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al Regne de Déu.* La urgència de predicar el Regne és tan gran que no permet cap dilació; aquí trobem un contrast clar amb la postura d'Elies quan crida Eliseu. Aquest li diu: *Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu.* I Elies respon: *Ves, torna a casa teva: Què t'he fet jo per impedir-t'ho?* Eliseu té temps per tornar a casa, matar els bous, coure'ls i menjar-se'ls convidant la gent. No hi ha aquí cap urgència de seguir immediatament la seva vocació. Qui vol seguir Jesús, en canvi, ha d'estar disposat a renunciar a tot. Ell va a *Jerusalem decididament*, disposat a dur a terme la seva vocació fins al final. Acaba de ser rebutjat pels *samaritans*. Qui vulgui seguir-lo ha d'estar disposat a renunciar a la seguretat personal (pobresa) i a deixar en segon terme els sentiments i vincles familiars que passen a un segon lloc. Jesús i el seu Regne són més importants que tot i demanen una resposta immediata. Pau ens recorda: *Crist ens ha alliberat de l'esclavatge perquè siguem lliures.* La vocació de seguir Jesús és molt exigent i postul·la una llibertat total de qualsevol lligam o seguretat humana.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 19,16b.19-21)

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta.» Elies se n'anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. Ell mateix guiava la dotzena parella. Elies va fer com si passés de llarg i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, correu darrere Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu.» Elies li digué: «Ves, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?» Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arreus, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se n'anà amb Elies i era el seu ajudant.

▶ Salm responsorial (15)

R. *Senyor, heretat meva i calze meu.*

Guardeu-me Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç.» / Senyor, heretat meva i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R.

Beneït sigui el Senyor que em dona seny. / Fins a les nits m'amonesta el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor, / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meva vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat, delícies per sempre. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 5,1.13-18)

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres. Perquè la Llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix.» Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos. Ara, doncs, us dic: Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfieu els capricis de la carn. Perquè la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per no deixar-vos fer allò que voldríeu. Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 9,51-62)

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritans per buscar-hi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encaminava a Jerusalem. En veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se n'anaren a un altre poblet. Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu.» Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.» A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi.» Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare.» Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu ves a anunciar el regne de Déu.» Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vos, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meva.» Jesús li respongué: «Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al regne de Déu.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 19,16b.19-21)

En aquellos días, el Señor dijo a Elías en el monte Horeb: «Unge profeta sucesor tuyo a Eliseo, hijo de Safat, de Abel Mejolá». Partió Elías de allí y encontró a Eliseo, hijo de Safat, quien se hallaba arando. Frente a él tenía doce yuntas; él estaba con la duodécima. Pasó Elías a su lado y le echó su manto encima. Entonces Eliseo abandonó los bueyes y echó a correr tras Elías, diciendo: «Déjame ir a despedir a mi padre y a mi madre y te seguiré». Elías le respondió: «Anda y vuélvete, pues ¿qué te he hecho?». Eliseo volvió atrás, tomó la yunta de bueyes y los ofreció en sacrificio. Con el yugo de los bueyes asó la carne y la entregó al pueblo para que comiera. Luego se levantó, siguió a Elías y se puso a su servicio.

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Tú eres, Señor, el lote de mi heredad.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti. / Yo digo al Señor: «Tú eres mi Dios». / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa, / mi suerte está en tu mano. R.

Bendeciré al Señor que me aconseja, / hasta la noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa esperanzada. / Porque no me abandonarás en la región de los muertos / ni dejarás a tu fiel ver la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Gál 5,1.13-18)

Hermanos: Para la libertad nos ha liberado Cristo. Manteneos, pues, firmes, y no dejéis que vuelvan a someteros a yugos de esclavitud. Vosotros, hermanos, habéis sido llamados a la libertad; ahora bien, no utilizéis la libertad como estímulo para la carne; al contrario, sed esclavos unos de otros por amor. Porque toda la ley se cumple en una sola frase, que es: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo». Pero, cuidado, pues mordiéndolos y devorándolos unos a otros acabaréis por destruirlos mutuamente. Frente a ello, yo os digo: caminad según el Espíritu y no realizaréis los deseos de la carne; pues la carne desea contra el espíritu y el espíritu contra la carne; efectivamente, hay entre ellos un antagonismo tal que no hacéis lo que quisierais. Pero si sois conducidos por el Espíritu, no estáis bajo la ley.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 9,51-62)

Cuando se completaron los días en que iba a ser llevado al cielo, Jesús tomó la decisión de ir a Jerusalén. Y envió mensajeros delante de él. Puestos en camino, entraron en una aldea de samaritanos para hacer los preparativos. Pero no lo recibieron, porque su aspecto era el de uno que caminaba hacia Jerusalén. Al ver esto, Santiago y Juan, discípulos suyos, le dijeron: «Señor, ¿quieres que digamos que baje fuego del cielo que acabe con ellos?». Él se volvió y los regañó. Y se encaminaron hacia otra aldea. Mientras iban de camino, le dijo uno: «Te seguiré adondequiera que vayas». Jesús le respondió: «Las zorras tienen madrigueras, y los pájaros del cielo nidos, pero el Hijo del hombre no tiene donde reclinar la cabeza». A otro le dijo: «Sígueme». Él respondió: «Señor, déjame primero ir a enterrar a mi padre». Le contestó: «Deja que los muertos entierren a sus muertos; tú vete a anunciar el reino de Dios». Otro le dijo: «Té seguiré, Señor. Pero déjame primero despedirme de los de mi casa». Jesús le contestó: «Nadie que pone la mano en el arado y mira hacia atrás vale para el reino de Dios».